

בעזרת השם ותפילתך

ספר
אל אשר היה
אל וילאל

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן

פונעם ראש ישיבה שליט"א

שבת קודש פרשת שופטים, שנת תשפ"ב לפרט קטן, אין קרית

ברסלב - ליבערטי יע"א,

ביים באטע און שלש סעודות

היכל הקודש ברסלב

ירושלים

רח' רבי נחמן מברסלב 15
054-845-6150

בני ברק

רח' ירושלים 2
052-760-5715

טבריה

רח' משה שפירא 2
050-411-6421

בית שמש

רח' ריב"ל 6
050-419-9751

ברכפלד

רח' רשבי 19
052-715-6479

יבנאל

רח' המייסדים
052-716-3184

צפת

רח' צהל 1
050-412-6101

צו באקומע ווענגערדיך

דעם ספר
ביטע שרייבט צו:
smbreslev1212@gmail.com

קרית ברסלב ליבערש - ניו יארק

האשקי

181 Huschke Road,
Liberty NY 12747

אשר בנחל

291 Denman Rd,
Liberty, NY 12754

עצתו אמונה

187 Twin Bridge Rd,
Liberty, NY 12754,

פעולת הצדיק

2-198 Steiglitz Rd,
Liberty, NY 12754,

מקור השמחה

67-1 Marx St,
Liberty, NY 12754,

ירושלים

21-1 Jerusalem St,
Liberty, NY 12754,

צו השן רי
הערליכע שיעורים פונעם ראש
ישיבה שליט"א

רושט:

קול ברסלב
212.444.9191

חיווק פאר אידישע שטוב
212.444.9199

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

בארא פארק

4801 11th Ave
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

בלומינגראוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

מאנסי

32 Dolsen Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

לונדון

23A St Andrew's Grove
447388582855

גרעס ע"י

קרן הרפסה היכל הקודש
2623 State Route 52
Liberty, NY 12754
718.387.2691

בערות וזמב וזמב

ספר

אשר היה
אלוהינו

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן

פונעם ראש ישיבה שליט"א

שבת קודש פרשת שופטים, שנת תשפ"ב לפרט קטן, אין קרית

ברסלב - ליבערטי יע"א,

ביים באטע און שלש סעודות

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּדֻשָׁת שׁוֹפְטִים, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לַפְּרִט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל, קְרִית בְּרֶסֶלֶב – לִיבֶעֱרֵטִי יע"א. פְּרִיטֶאג צוֹנאַכְטֶס בֵּיִם בֵּאטֶע הָאט דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעֶרֶדֶט הֶעֱרְלִיכֶע דְּבְרֵי הַתְּחֻזָּקוֹת בַּעֲגֵן וּוִי אַזוִי זִיךְ צו קְרִיגֵן מִיט'ן יֶצֶר הָרַע וּוֹאס זוכֶט אַראַפּ צו וואַרפֵן דְּעֶם מַעֲנִטֶשׁ אוֹיף אַלֶע עֲדִלִי וועגן.

זיי שטארק, האב נישט מורא

די מ"ט שַׁעֲרֵי טוּמְאָה, וועט דיך אויף העלפֿן מיט דיין מלחמה קעגן דער יֶצֶר הָרַע.

זאָגט די תּוֹרָה (דְּבָרִים כ, ב): וְהָיָה בְּקִרְבְּכֶם אֵל מִלְחָמָה, וְעוֹן עָטַס וועט זיך דערנענטערן צו די מלחמה קעגן דעם יֶצֶר הָרַע, וְנִגַּשׁ הַפֶּהָן, זֵאל דְּעַר פֶּהָן זיך דערנענטערן - דאָס גִּיט אַרױף אויפֿן צִדִּיק, דְּעַר הִיִּלִּיגֶעֶר רַבִּי, וּוֹאס אִיז מִחֻזַּק אִידִישֶׁע קִינְדֶּער, וְדַבֵּר אֵל הָעָם, עַר זֵאל רַעֲדוֹן צוּם פֶּאָלֶק.

(דְּבָרִים כ, ג): וְאָמַר אֱלֹהִים, עַר זֵאל זאָגן צו זײ, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, זאָגט רַש"י: אֶפְלוּ אִין בְּכֶם זְכוּת אֱלֹא קְרִיאַת שְׁמַע בְּלִבְדּוֹ, פְּדֹאֵי אַתֶּם שְׁיוֹשִׁיעַ אַתְּכֶם, אֶפְלוּ אִיר הָאט נֹאֵר דְּעֶם זְכוּת פּוֹן קְרִיאַת שְׁמַע, אַתֶּם קְרַבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אִיבִיכֶם, אִיז שׁוִׁין גְּעוּוּג אַז דְּעַר אִיבֶּעֱרֶשְׁטֶער זֵאל עֲנֹק הֶעֱלֵפֵן בֵּיִשְׁטִיִן די מלחמה.

אַזוִי וּוִי דְּעַר רַבִּי זאָגט (סֵפֶר הַמִּידוֹת, אוֹת אַמוּנָה, סִימָן לג): "עַל יְדֵי אַמוּנָה,

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאט אָנגֶעהוּיבֵן: עֶס שְׁטִיט אִין די וואַכֶּעֱדִיגֶע סִדְרָה וּוִי אַזוִי מַעַן זֵאל זיך פִּירֵן וְעוֹן מַעַן גִּיט אַרױס צו אַ מִלְחָמָה קֶעגֵן די פִּינִט. אַלֶע הִיִּלִּיגֶע סִפָּרִים טִיטֶשֶׁן אוֹיס די פִּסוּקִים אויפֿן מִלְחָמַת הַיֶּצֶר.

זאָגט דְּעַר פִּסוּק (דְּבָרִים כ, א): כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אִיבְךָ, וְעוֹן דּוּ וְעוֹסֶט אַרױס גִּיין מִלְחָמָה הַאֲלֵטֵן קֶעגֵן דְּעֶם גֶּרַעֶסטֵן פִּינִט, דְּעַר יֶצֶר הָרַע, וְרֵאִיתָ סוֹס וְרֶכֶב עִם רַב מִמֶּךָ, דּוּ וְעוֹסֶט זַעַן אַז דְּעַר יֶצֶר הָרַע אִיז פִּיל שְׁטַעֲרַקֶער פּוֹן דִּיר, דּוּ וְעוֹסֶט שְׁפִירֵן וּוִי דּוּ פֶּאָלֶסט אַראַפּ, דּוּ הָאסט נִישֶׁט קִיין פֶּחַ זיך צו קְרִיגֵן מיט אִים, זאָגט די הִיִּלִּיגֶע תּוֹרָה זִייעַר אַ וּוִיכְטִיגֶע זאָך: לֹא תִירָא מֵהֶם, הָאב נִישֶׁט מוֹרָא פּוֹן אִים, כִּי ה' אֱלֹקֶיךָ עִמָּךְ, וּוִייל דְּעַר אִיבֶּעֱרֶשְׁטֶער גִּיט מיט דִּיך, הַמַּעֲלֶךְ מֵאַרְץ מִצְרַיִם, דְּעַר זַעֲלֶבֶעַר בֵּאשְׁעֶפֶער וּוֹאס הָאט דִּיך אַרױס גַּעצוּיגֵן פּוֹן לֵאנֵד מִצְרַיִם פּוֹן

די גאנצע זאך פון דער סמ"ך מ"ם איז אריין צו ברענגען אינעם מענטש א חלישות הדעת, דער מענטש זאל זיך דערשרעקן און טראכטן: 'צדיקים קענען דינען דעם אייבערשטן, איך קען נישט, עס איז נישט געמאכט פאר מיר', קומט די הייליגע תורה און זאגט אונז מורא דיגע התחזקות, זיי שטארק, האב נישט מורא, אפילו דו האסט נאר די מצוה פון קריאת שמע, דו האסט נאר די אמונה - וועט דאס דיך העלפן.

הקדוש ברוך הוא יסלח לך על כל עונותיך", אז מען האט אמונה איז דער אייבערשטער מוחל אויף אלע עבירות.

דער צדיק זאגט אונז אן: עטס זאלטס זיין געווארנט, אל ירף ללבבכם, ענקער הארץ זאל נישט ווערן שוואך, אל תיראו, עטס זאלטס נישט מורא האבן, ואל תחפזו, עטס זאלטס זיך נישט דערשרעקן, ואל תערצו מפניהם, און עטס זאלטס נישט ווערן צעבראכן פון זיי.

איך ווייס אז איך קען גארנישט

וועט מיר העלפן זיך קריגן, איך וועל בעטן דעם אייבערשטן ער זאל מיר העלפן אין מיין מלחמת היצר, אזוי וועל איך אים מנצח זיין.

דאס איז די זאך וואס דער רבי לערנט אונז אויס, און דאס איז די גאנצע ברסלב'ער חסידות; דו האסט נסיונות? דו האסט שוועריקייטן אין לעבן? זאלסטו וויסן 'פי ה' אלקיכם ההלך עמכם להלחם לכם', דער אייבערשטער איז מיט דיר, פאל נישט אראפ, ווער נישט פארלוירן.

'אבער איך האב נישט קיין כח זיך צו קריגן קעגן דעם יצר הרע, - דו האסט טאקע נישט קיין כח זיך צו קריגן, אבער וואס דארפסטו כח? דער אייבערשטער איז מיט דיר! אז מען רעדט זיך איין אז מען קומט

(דברים כ, ד): **פי ה' אלקיכם ההלך עמכם להלחם לכם**, ווייל דער אייבערשטער ענקער באשעפער גייט מיט ענק צו מלחמה האלטן פאר ענק, עם איביכם, מיט ענקערע פיינט, להושיע אתכם, ענק צו העלפן; איך האב דעם אייבערשטן.

רש"י זאגט: **הם באים בנצחונו של בשר ודם**, דער סמ"ך מ"ם וויל דיך איינרעדן אז דו האסט כח זיך צו קריגן קעגן אים, און למעשה פארשטיסטו אז דו האסט נישט קיין כח זיך צו קריגן קעגן אים, ווייל ווי אזוי קען זיך א בשר ודם קריגן מיט א מלאך? ! דערפאר ווילסטו אויפגעבן די מלחמה. אבער באמת, ואתם באים בנצחונו של מקום, איך גלייב אינעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער

ווייס אז איך קען גארנישט, אָבער דער אייבערשטער איז מיט מיר, איך וועל פּעטן דעם אייבערשטן, וועט דער אייבערשטער מיך העלפּן.

בְּנִצְחָנוּ שֶׁל בֶּשֶׁר וְדָם, מיט מיין אייגענע כּח, פאלט מען פון די כחות, מען קען טאקע נישט מצליח זיין, אָבער איך קום בְּנִצְחָנוּ שֶׁל מְקוּם, איך האב דעם אייבערשטן, איך

שְׁתַּחֲלֵת נְפִילָה - נִיסָה

מען די מלחמה. אָבער רש"י האט געטוישט דעם לשון אויף: "שְׁתַּחֲלֵת נְפִילָה - נִיסָה", ווייל רש"י וויל אונז לערנען אז יעדע אנהייב פון א מַפְלָה, אז א מענטש פארלירט די מלחמה, קומט נאר פון דעם וואס מען אנטלויפט, מען איז זיך מייאש. דעריבער שטעלט מען אנוועק גענעראלן, מען שטעלט אנוועק צדיקים וואס זאלן אויסשרייען: אנטלויף נישט, לאז נישט אָפּ, זיי זיך נישט מייאש! דער רבי האט געשריגן (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן עח): "אין שום יאוש בעולם פּלל!" זאגט רבי נתן (שיחות הר"ן, סימן קנג): דער רבי האט דאס געשריגן מיט זיין לעצטע ביסל כח: "גיוואלד, זייט אייך ני שט מייאש, קיין יאוש איז גארנישט פארהאנען"; עס איז נישט דא אַזאַ זאך ווי יאוש.

שטייט ווייטער אין פסוק (דברים כ, ט): וּפְקֹדוֹ שָׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם, מען זאל אויפנעמען הערן פון מיליטער אין שפיץ פונעם פאלק, זאגט רש"י: שְׁמַעְמִידִין זַקְפִּין מלפניהם, מען שטעלט שטארקע לייט אין פארנט פון די מיליטער, ומאחריהם, און פון הינטער די מיליטער, וכשילים של ברזל בידיהם, מיט אייזערנע העק אין זייערע הענט, וכל מי שרוצה לחזור, הרשות בידו לקפח את שוקיו, די שטארקע מענטשן זענען בארעכטיגט אונטער צו האקן די פיס פון די אנטלויפערס. ... שְׁתַּחֲלֵת נְפִילָה - נִיסָה, ווייל אז מען אנטלויפט, פארלירט מען די מלחמה.

מען זעט אין די גמרא (סוטה מד:): שטייט א פארקערטע לשון: "שְׁתַּחֲלֵת נִיסָה - נְפִילָה", אז מען הייבט אן צו אנטלויפן, פארלירט

דער טעות צווישן בחורים און אינגעלייט

נאר זיין, און עס זאל האבן איבער געגאנגען אויף אים וואס עס איז

זאל א מענטש האבן געטון וואס ער האט געטון, ער זאל זיין וואו ער זאל

איך וואלט געבוירן געווארן ביי די פשוט־סטע שטוב, וואלט איך אויף זוכה געווען צו מיינע מדריוגות, דורך דעם וואס איך האב אסאך געהארעוועט" (שבחי הר"ן, סימן כה).

דער הייליגער רבי האט דערציילט (שבחי הר"ן, סימן ה) ווי שטארק ער האט זיך געמוטשעט אין זיינע יונגע יארן צו דינען דעם אייבערשטן, ער האט אנגעהויבן צו דינען דעם אייבערשטן און איז אראפ געפאלן, ער האט זיך דערהאלטן און נאכאמאל אנגעהויבן פונדאסגיי צו דינען דעם אייבערשטן, אזוי איז ער נאכאמאל און נאכאמאל צוריק געגאנגען צום אייבערשטן. נאך האט דער רבי דערציילט אז אין זיינע יונגע יארן האט ער געמאכט "טויזנט התחלות אין איין טאג!" דאס איז מורא־דיגע חזוק, ווייל געווענליך ווארט א מענטש אנצוהייבן פון פריש אויף א גייע טאג אדער א גייע וואך, אבער דער רבי האט אנגעהויבן פון פריש פמעט יעדע מינוט, ווייל אין א טאג איז דא פערצן הונדערט און פערציג מינוט.

איבער געגאנגען, קענסטו נאכאלץ צוריק קומען צום אייבערשטן, און נישט נאר דו קענסט צוריק קומען צום אייבערשטן, נאר דו קענסט נאך ווערן א גרויסער צדיק!

עס איז דא א טעות צווישן בחורים און אינגעלייט וואס מיינען אז די צדיקים האבן זוכה געווען צו זיין צדיקים ווייל זיי שטאמען פון צדיקים; רבי נתן שרייבט (שבחי הר"ן, סימן כו): יעדעס מאל ווען דער רבי האט געהערט אז מענטשן זאגן אז דער רבי איז צוגעקומען צו זיינע גרויסע מדריוגות און השגות ווייל ער איז אן אייניקל פון דעם הייליגן בעל שם טוב זכותו גן עלינו, און פון הרב הקדוש רבי נחמן הורודענקער זכותו גן עלינו, און פון נאך צדיקים, פלעגט דער רבי זייער מקפיד זיין, און זאגן: "איך בין צוגעקומען צו וואס איך בין צוגעקומען, נישט ווייל איך שטאם פון אזעלכע גרויסע זידעס, און נישט ווייל מייך נשמה זוכו, נאר ווייל איך האב זייער אסאך געהארעוועט, און יעדער מענטש קען זוכה זיין צו דעם," און "אפילו

די עבירות זענען נאר די קליינע באמבעס

אויפגעבן. מענטשן מיינען אז דער מלחמת היצר איז 'עבירות', דער

ביי די מלחמת היצר איז נישט דא קיין אנטלויפן, נישט דא קיין

אויף! די עבירות זענען דער מיטל דערצו אז דער מענטש זאל מחליט זיין 'איך האב שוין געטון צופיל עבירות, עס איז גוט, איך געב אויף, איך הער אויף צו בענקען צו זיין א גוטער איד, איך הער אויף צו וועלן זיין א צדיק'.

יֵצֵר הָרַע וויל דער מענטש זאל אראפ פאלן אין אן עבירה, דאס איז א טעות, די 'עבירות' זענען נאר קליינע באמבעס וואס דער יצר הרע שטעלט אונטער מיטן ציל ער זאל קענען ווארפן זיין גרויסע באמבע, וואס איז זיין גרויסע באמבע? דער מענטש זאל אפמאכן: "איך געב

זיך נישט באגנוגען, ווילן נאך און נאך

געוויינט צום אייבערשטן אז ער וויל זוכה זיין צו פארשטיין, ביז ער האט זוכה געווען צו קענען לערנען און פארשטיין משניות. נאכדעם האט דער רבי געלערנט אנדערע ספרים און ער האט נישט פארשטאנען וואס ער לערנט, האט ער ווייטער געוויינט צום אייבערשטן ער זאל זוכה זיין צו פארשטיין, ביז דער אייבערשטער האט אים געהאלפן אז ער האט פארשטאנען אלעס וואס ער האט געלערנט, שרייבט רבי נתן: "וכן בלמוד זוהר וכתבי האר"י זכרוננו לברכה, היה בוכה גם כן הרבה עד שזכה להבין", ער האט אסאך געוויינט צום אייבערשטן ער זאל פארשטיין זוהר און כתבי אריז"ל, ביז ער האט אלעס פארשטאנען, עיין שם.

יעדער בחור וויל זיין א צדיק, ווען מען ווערט עלטער געבט מען אויף דעם ווילן, מען באגנוגט זיך מיט אביסל גמרא און משניות, איך האב א שיעור צופרי און ביינאכט, אבער איך זאל נאך אויסגיין צו וועלן זיין א צדיק? ! דאס איז דער יצר הרע'ס מלחמה, דער מענטש זאל אויפגעבן זיין ווילן און טראכטן: קריאת שמע איז נישט פאר מיר, חצות איז נישט פאר מיר, התבודדות איז נישט פאר מיר, זוהר הקדוש איז נישט פאר מיר, כתבי האר"י איז נישט פאר מיר.

דער רבי האט דערציילט (שכחי הר"ן, סימן ח), ווי אזוי ער האט אנגעהויבן לערנען ווען ער איז געווען א יונג קינד, אז עס איז אים זייער שווער אנגעקומען צו לערנען ווען ער איז געווען יונג, ער האט געלערנט משניות אבער ער האט נישט פארשטאנען וואס ער לערנט, וואס האט ער געטון? ער האט זייער אסאך

מען זעט דא אז דער רבי האט זיך נישט באגנוגט מיט דעם אז ער לערנט משניות, ער האט

איך אויף פארשטיין זיינע ווערטער, פארוואס זאל זיין נאר דער אר"י הקדוש און רבי שמעון בן יוחאי און איך נישט?!" ער האט אסאך געוויינט צום אייבערשטן ביז ער האט אלעס פארשטאנען.

אויף געוואלט קענען זוהר און כתבי אריז"ל, ער האט געוואלט פארשטיין קבלה, דער רבי האט זיך נישט מייאש געווען, דער רבי האט געוויינט: "הייליגער באשעפער איך וויל אויף זיין א צדיק! אז דער אר"י הקדוש האט פארשטאנען - וויל

דינען דעם אייבערשטן אן קיין גן עדן

האט באשאפן דורך זיינע עבירות. ווען דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן עלינו איז געווען אויף פסח אין איסטאנבול, איז געווען א מצוה אז ער האט גארנישט געהאט קיין עסן אויף יום טוב, אינמיטן זענען אנגעקומען א פאר-פאלק פון דייטשלאנד און געברענגט פארן בעל שם טוב אלע עסן אויף יום טוב, אינמיטן דעם סדר פרגעט דער בעל שם טוב זיין טאכטער אדל: "ווער האט געברענגט די מצות, וויין, מיט אלע גוטע עסן?" האט אדל געזאגט אז די פאר-פאלק האבן געברענגט און צוגעשטעלט דעם גאנצע סדר, שוין לאנגע יארן וואס זיי האבן נישט קיין קינדער, זיי ווילן דו זאלסט זיי בענטשן מיט א קינד. האט דער הייליגער בעל שם טוב זיך אנגערופן: "איך זאג צו מיט א שטארקע צוזאג, ביז א יאר וועט איר געהאלפן ווערן מיט א קינד", פלוצלינג הערט ער א כרוז פון

דאס קענען מיר ארויס נעמען פון די היינטיגע פרשה, א מענטש זעט א גאנצע וועלט מיט אזוי סאך שמוץ, מיט אזוי סאך פראבלעמען, ער ווערט מיואש ווי אזוי וועל איך קענען מנצח זיין די מלחמה? זאגט די הייליגע תורה: לא תירא מהם, האב נישט מורא, פי ה' אלקיך עמך, דער אייבערשטער איז מיט דיר, המעלה מארץ מצרים, דער אייבערשטער האט דיך ארויס גענומען פון מצרים; אין מצרים איז געווען מער טומאה וויפיל דו האסט, אז דער אייבערשטער האט דיך ארויס גענומען פון דארט, וועט ער דיך אויף העלפן יעצט. שמע ישראל, איך האב ברוך השם די אמונה, איך גלייב אינעם אייבערשטן; די אמונה אליינס איז אזא שטארקע זאך אז ווען א מענטש זאגט איך גלייב אינעם אייבערשטן, זאל זיין וואס עס זאל נאר זיין מיט מיר, גלייב איך ווייטער אינעם אייבערשטן - פארברענט ער אלע קליפות וואס ער

הָרַע, דו וועסט סיי ווי נישט קענען אָנהאַלטן זיין קבֿלה', דאַרף מען אים ענטפֿערן: אין בין ווער איך בין, און עס גייט מיר גאַרנישט אָן וואס איך וועל האָבן אויף יענע וועלט, איך דיין דעם אייבערשטן! - און צו דעם קען יעדער פֿשוט'ער בַּחור און אינגערמאַן צוקומען. דער רבי זאָגט (שם) אז יעדער איד וואס וויל דינען דעם אייבערשטן דאַרף זיין גרייט צו דינען דעם אייבערשטן אפילו מען וועט נישט באַקומען קיין שום שִׁכָּר - נישט אויף דער וועלט און נישט אויף יענער וועלט, נאר אזוי קען מען זוכה זיין צו ווערן אן ערליכער איד.

הימל ווי מען רופט אויס אז ער האט פאַרלוירן זיין גאַנצע עולם הבא, דערציילט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן, סימן מה) אז דער בעל שם טוב איז געווארן זייער צעבראכן דערפון און ער האט נישט געהאט מיט וואס זיך צו מחי' צו זיין, האט ער זיך אָנגערופן: "איך בלייב געטריי דעם אייבערשטן, איך וועל דינען דעם אייבערשטן אן קיין גן עדן, אפילו איך וועל גאַרנישט האָבן!"

דער יצר הרע דערשרעקט א מענטש, וואס וועסטו האָבן פון דינען דעם אייבערשטן? דו וועסט עס סיי ווי נישט מאַכן, דו וועסט סיי ווי נישט מנצח זיין דעם יצר

צוויי קשיות פון מוהרא"ש אלס קינד

העליונים, ווי אזוי גייט מען ארויף אין הימל? ווי אזוי שפאצירט מען אין די עולמות העליונים? - די צוויי זאכן האָבן אים ממש געפייניגט.

ווען ער האט געטראפן דעם ספר 'השתפכות הנפש', און ער האט אָנגעפאַנגען לערנען דעם רבינ'ס זאך פון תפלה והתבודדות, פון רעדן צום אייבערשטן, האט ער שוין פאַרשטאַנען ווי אזוי יעדער איינער קען זוכה זיין צו זיין א צדיק, דורך די עצה פון תפלה והתבודדות, ווי דער רבי זאָגט (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן כה): "מקטן ועד גדול, פונעם

די מדריגות פון די צדיקים דאס איז נישט נאר פאר צדיקים. מוהרא"ש האט דערציילט (עיינן ספר רגעי מוהרא"ש, סימן ז, וסימן טז בהגה), ווען ער איז געווען א אינגל פלעגט ער ליינען אסאך מעשה ביכלעך פון צדיקים, האט אים אלץ געבאדערט צוויי זאכן, איינס, וואס איז פשוט אז נאר די צדיקים זענען געווען צדיקים, פארוואס עפעס זענען זיי געווארן אויסגעוועלט און נישט איך? צווייטנס, וואס איז די זאך וואס מען זעט אין די מעשה ביכלעך אז צדיקים פלעגן ארויפגיין אין הימל שפאצירן אין די עולמות

ווען אַ מענטש הייבט אָן רעדן צום אייבערשטן און איז ממשיך צו רעדן נאך און נאך צום אייבערשטן, ווערט אים די מח געטוישט אז ער שפאצירט אין די עולמות העליונים! מיר ווייסן נאכנישט וואס דאס מיינט, אבער אז מיר וועלן פאלגן, מיר וועלן זיך מתבודד זיין, וועלן מיר אויך זוכה זיין צו באקומען אַ נייע מח.

קלענסטן ביזן גרעסטן - ווער עס וועט מיך פאלגן מיט די עצמה פון זיך מתבודד זיין מיטן אייבערשטן, וועט ער זוכה זיין אַנצוקומען צו די גרעסטע מדרגות וואס איז דא.

אויף האט ער שוין פארשטאנען אַן ענטפער אויף זיין צווייטע וואונדער ווי אזוי שפאצירט מען אין די עולמות העליונים? - ווייל

רעד אביסל צום אייבערשטן

איך זאל טראכטן פון דיר.

מען זאגט דאס איבער נאכאמאל און נאכאמאל, אפילו מען איז נאך ווייט פון די אלע זאכן, אבער אז דער מענטש זאגט עס איבער איינמאל, און נאכאמאל און נאכאמאל, מיט יעדע ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן ווערט מען מער צוגעקלעבט צום אייבערשטן און אלץ מער קלארט זיך אויס די מח און מען הייבט אָן צו שפירן דעם אייבערשטן.

אז מען וויל אסאך טוט מען גארנישט, לאמיר רעדן 'אביסל' צום אייבערשטן. מען הייבט אָן מיט אביסל, מען רעדט צום אייבערשטן איין ווארט און נאך אַ ווארט, אַ טראפּ נאך אַ טראפּ, וועלן מיר אויך זוכה זיין צו די גרעסטע מדרגות. גיי אין אַ זייט, זעץ זיך אַוועק און רעד צום אייבערשטן. דא אין שטעטל קען מען עס מקיים זיין צווישן די ביימער.

מען דארף עס נאר אנהייבן צו טון, און מען קען אויף דעם אליינס אויף בעטן דעם אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל שוין אנהייבן רעדן צו דיר, איך וויל אביסל אנהייבן שפירן וואס דער רבי זאגט וואס עס געשעט ווען מען רעדט צו דיר."

זאג פארן אייבערשטן: "רבנו של עולם איך וויל גלייבן אין דיר, רבנו של עולם איך וויל דיר שפירן, רבנו של עולם איך וויל שוין זוכה זיין צו טראכטן פון דיר, איך וויל נישט פארגעסן פון דיר, אַ גאנצן טאג בין איך מסיח דעת פון דיר, איך פארגעס פון דיר, איך טראכט נאר פון געלט, פון עסן, פון שלאפן, פון כבוד, פון פאליטיק און נאך זאכן, העלף מיר

ווען דו גייסט ארויס אויפן

א שידוף, פרנסה, קינדער, נחת, און אזוי ווייטער יעדע זאך מקטן ועד גדול.

גאס, דו זעסט די הימל, הייב אן שמועסן מיטן אייבערשטן, בעט אים וואס דו דארפסט, אויף

זיין גאנצע איינקויפן איז איין שטיק רביקות בה'

אזויפיל מצות.

מען טאר זיך נישט צוטון מאכן פון מענטשן וואס לאכן פון דעם, ווייל די מענטשן וואס לאכן - לאכן פון די אמונה, רחמנא לצלן.

מען קען אויסקוקן ווי אן איש פשוט, גיין אנגעטון מיט ארבעט'ס קליידער, נישט מאכן קיין טומל, קיינער זאל נישט וויסן פון אים, און מען קען גיין אנגעטון מיט אלע שמונה בגדים, מיט סטראקעס און געפעפעטע הויזן, זיצן אויבן אן ביים מזרח וואנט, און עס טוט זיך א גאנצע טומל ארום אים, ווען מען קוקט אויף אים קוקט ער אויס ווי אן ערנסטער מענטש, יעדער פרגעגט: "וועמענס איידעם איז ער? אה יענעמ'ס איידעם?!" - אבער עס איז בכלל נישט געוואנדן אין דעם, דער עיקר איז וואו איז מין מח מחשבה? אויב בעט ער יעדע זאך פונעם אייבערשטן, אפילו אינמיטן די ארבעט - איז ער דבוק צום אייבערשטן! און אויב נישט - האט ער גארנישט מיטן אייבערשטן, עס איז בלויז עטענשן (אויפמערקזאמקייט); זיין גאנצע מח מחשבה איז נאר

מענטשן פרגעגן וואו קען מען עפעס אנווען אויף א ברסל'ער חסיד? - דער ענטפער איז, דאס איז נישט א זאך וואס מען קען זען; צוויי מענטשן קענען גיין איינקויפן אין גראסערי לכבוד שבת, איינער מאכט א גאנצן צייט מיט די ליפן: "הייליגער באשעפער וואו ליגט די מילך, די פערפל, די לאקשן?" "אה שפח אייבערשטער איך האב עס געטראפן", זיין גאנצע איינקויפן איז איין שטיק רביקות בה', ווידער דער צווייטער איז טאקע עוסק אין איינקויפן לכבוד שבת אבער ער טוט עס נישט מיטן אייבערשטן!

עס קען אויסקוקן פאר מענטשן מאדנע, דו בעטסט דעם אייבערשטן אויף שטותים והבלים, וואו עס ליגט פערפל און לאקשן?! - לאמיר אבער זען, פון וועם טראכטסטו און פון וועם טראכט איך?! איך טראכט פונעם אייבערשטן! יעדע רגע וואס א מענטש טראכט אז דער אייבערשטער איז מלא כל הארץ כבודו, ער איז דא נעבן מיר און איך קען אים אלעס בעטן - איז ער דבוק צום אייבערשטן, ער איז מקיים

זיי צוויי, אָבער דער חילוק איז גרויס, דער רעדט צום אייבערשטן, דער לעבט מיטן אייבערשטן, און דער אנדערער נישט.

פֿאַרנומען מיט 'וואס וועט מען זאגן אויף מיר', און 'וואס וועט מען טראכטן אויף מיר'!

ביידע קענען גיין נעבן און מען וועט גארנישט אַנזען אַ חילוק צווישן

דער אייבערשטער הערט דיך יא אויס

ער געזאגט אַ הערליכע פֿשעטל, ער האט דערציילט זיין מעשה פון תפלה, אז ער האט געטראכט אז בדרך הטבע גייט ער נישט קיין חתן ווערן, ווייל ער קומט פון א שווערע שטוב, האט ער געוויינט צום אייבערשטן, "אייבערשטער העלף מיך", "רבנו של עולם ווען וועל איך שוין חתונה האבן, איך וויל שוין האבן מיין שידוך, איך וויל זיין אפגעהיטן, איך וויל טהרת המחשבה" ער האט אסאך געבעטן און געוויינט צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אז ער איז א חתן געווארן!

דער פֿסוק זאגט (דברים כ, ב - א): "וּנְגַשׁ הַכֹּהֵן וְדַבֵּר אֶל הָעָם. וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל", דער כהן, דער הייליגער רבי זאגט אונז, גלייב אינעם אייבערשטן אז ער וועט דיך העלפן! אסאך מאל פאלט א מענטש אריין אין אַזאַ קטנות, ער ווערט אזוי דערביטערט אז אפילו איינער זאגט אים: "בעט דעם אייבערשטן", קען ער עס נישט הערן, אָבער דער רבי זאגט אונז: גלייב אז דער אייבערשטער הערט דיך יא אויס, זעץ זיך אוועק אין א זייט און בעט: "באשעפער העלף מיך".

דא זיצט א חתן וואס איז די וואף א חתן געווארן, ביי די לחיים האט

נישט גיין אויף צוריק

אָוועק פֿאַרלירט מען די מלחמה, אז מען האט אפגעמאכט: 'דאס איז מיין מגן וואו איך דאווען', 'דאס גיי איך לערנען', 'דאס איז מיין יראת שמים', און דער יצר הרע מאכט עס שווער, דארף מען וויסן אז דאס איז א טריק פונעם יצר הרע וואס וויל

איינע פון די וועגן פונעם יצר הרע, ווען ער זעט איינעם אנהייבן דינען דעם אייבערשטן, איז דורך מבלבל זיין דעם מענטש מיט מחשבות ער זאל טוישן פון איין הנהגה צו אן אנדערע הנהגה, דארף מען וויסן אז 'תחלת ניסה - נפילה', אז מען לויפט

צייט מיט דעם הנהגה, אפילו עס איז אים געווען ביטער שווער, ווען עס איז אים אריינגעקומען מחשבות ער זאל אפלאזן די הנהגות און אנהייבן אנדערע הנהגות, האט ער זיי נישט צוגעהערט, ער האט זיך נישט וואוסענדיג געמאכט פון די מחשבות, ער איז געווען זייער שטארק צו בלייבן מיט די הנהגות און קבלות טובות און הנהגות וואס ער האט אפגעמאכט צו טון, און האט זיך קיינמאל נישט געלאזט שטען דורך טוישן די וועג וואס ער האט אפגעמאכט.

אז דער מענטש זאל ווערן שוואך און אלעס אפלאזן, דארף מען זיין שטארק נישט גיין אויף צוריק, נאר בלייבן מיט די גוטע קבלות וואס מען האט זיך פארגענומען, אפילו עס איז ביטער שווער.

דער רבי האט דערציילט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן קטו), ווען ער איז געווען יונג, האט ער זיך געשטעלט אויף דעם נישט אפצולאזן וואס ער האט אפגעמאכט צו טון; אז ער האט אפגעמאכט א געוויסע וועג ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, איז ער געווען שטארק פאר א שטיק

מצרים איז נאך היינט דא

מצרים איז נאך היינט דא, מצרים איז אין מח, מצרים איז די ווערטער מצר-ים, אז א מענטש טראכט וואס וועט זיין? וואס וועט זיין? איז ער אין מצרים, זיין מח איז אין מצרים. און דורך תפלה והתבודדות קען מען ארויס גיין אויף פון דעם מצרים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן לעבן מיט די אלע פסוקים, מיר זאלן גלייבן אז 'כי ה' יאלקנה עמך המעלה מארץ מצרים', פונקט אזוי ווי דער אייבערשטער האט אונז ארויס געצויגן פון לאנד מצרים, וועט ער מיר אויך ארויס נעמען פון מיין אייגענעם מצרים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבין, וועלן מיר קענען דינען דעם אייבערשטן און האבן א שיינע לעבן, אמן.

קינדער אין חדר מיינען איז מצרים איז א לאנד וואס איז אמאל געווען אונז צו פייניגן, עס איז נישט אמת,

פֶּאֶרְץ שִׁיעוֹר הָאֵט מֵעַן גְּעִזִּינְגֶען זְמִירוֹת און עֵטְלִיכֶע נִיגוּנִים.

מִיד בְּדַעַנְגֶען אַרְאָפּ אַ טֵייל פֿון דִּי נִיגוּנִים

בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.
מְלֶךְ מַלְכֵיָא. לְאֹמִיר זִינְגֶען שְׁבָחִים,
פֶּאֶרְץ מְלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים, קְהָ רַבּוֹן
עַלְם וְעַלְמֵיָא.

פְּרוּק יֵת עֲנָךְ מִפּוּם אַרְיֹתָא. וְאַפִּיק
יֵת עֲמָךְ מִגּוֹ גְלוּתָא. עֲמָךְ דִּי בְחֶרֶת
מִכָּל אַמֵּיָא.

וְשׁוּיֵתִי הַשֵּׁם לְקִרְאֵתִי שְׁתַּרְחֲמֵנִי
עוֹד בְּגִלוּתִי לְגַאֲלָנִי. וְלַעֲזָרָר לְבִי
לְאַהֲבָתְךָ.

חֲכוּ מִמִּתְקִים וְכִלּוּ מִחֲמַדִּים זֶה
דוֹדֵי זֶה רַעִי בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם. הַשְּׁבַעְתִּי
אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם אִם תִּמְצְאוּ אֶת
דוֹדֵי מַה תִּגִּידוּ לוֹ שְׁחֹלֶת אַהֲבָה אָנִי.

...אוי וויי, שַׁבַּת שַׁבַּת קוֹדֶשׁ, שַׁבַּת
שַׁבַּת קוֹדֶשׁ, שַׁבַּת שַׁבַּת הַיִּלְיָגֶעַר
שַׁבַּת.

גוּט שַׁבַּת, גוּט שַׁבַּת. גוּט שַׁבַּת,
גוּט שַׁבַּת, גוּט שַׁבַּת. אוי וויי,
שְׂרִיט־זְשַׁעט אַידֶעלֶעך, גוּט שַׁבַּת.
זאַג־זְשַׁעט אַידֶעלֶעך, גוּט שַׁבַּת.
הַיִּלְיָגֶעַר שַׁבַּת, לְעַכְטִיגֶעַר שַׁבַּת.
שְׂרִיט־זְשַׁעט אַלֶע גוּט שַׁבַּת.

קְהָ רַבּוֹן עַלְם וְעַלְמֵיָא. אַנְתָּ הוּא
מַלְכָּא מְלֶךְ מַלְכֵיָא. פֶּאֶר דִּיר, פֶּאֶר
דִּיר, נֶאֶר פֶּאֶר דִּיר, אַנְתָּ הוּא מַלְכָּא

שבת קודש פֶּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים, שְׁנַת תַּשְׁפ"ב לַפְּרִט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעֵן אִיזן שְׁטַעטל, קָרִית בְּרִסְלָב – לִיבְעֵרְטִי יַע"א. בִּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאָרְגַעֲלֵעֲדֶנְט סֶפֶר הַקְּדוּשׁ שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן קב.

הַעֲלָף מִיר הַעֲלָף מִיר, הָאֵב אִוִּף מִיר רַחֲמָנוּת. רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הָאֵב אִוִּף מִיר רַחֲמָנוּת, אִיף ווִיל זִיין אָן עֲרָלִיכֶער אִיד".

אִידְעַר דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגַּעֲהוּיבֵן דְּעַם שִׁיעוּר הָאֵט מְעַן גְּעִזִינְגֵעֵן דְּעַם נִיגוּן: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הָאֵב אִוִּף מִיר רַחֲמָנוּת,

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגַּעֲהוּיבֵן שִׁיחוֹת הַר"ן, סִימָן

קב

[ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב', סימן מח): "כְּשֶׁאַדָּם נִכְנָס בְּעִבּוֹדַת הַשָּׁם, אִזִּי הַדְּרָף שְׁמָרְאִין לוֹ הַתְּרַחֲקוֹת, וּוְעַן אַ מְעַנְטֵשׁ הוֹיבֵט אָן דִּינֵעֵן דְּעַם אִיבְעֵרְשָׁטן, דַּאָרף עַר זִיין גְּרִיט אַז מְעַן גִּיט אִים ווִיזֵן ווי מְעַן דַּאָרף אִים נִישֵׁט, "וְנִדְמָה לוֹ שְׁמַרְחִיקִין אוֹתוֹ מִלְּמַעְלָה, וְאִין מְנִיחִין אוֹתוֹ כָּלֵל לְכַנְס לְעִבּוֹדַת הַשָּׁם", עַס ווְעַט זִיף אִים דַּאָכְטֵן ווי פּוֹן הִימֵל שְׁטוּפֵט מְעַן אִים אָנוּעֵק און מְעַן לֵאזֵט אִים נִישֵׁט ווערן אָן עֲרָלִיכֶער אִיד, "וּבִאֲמַת כָּל הַהַתְּרַחֲקוֹת הוּא רַק כְּלוֹ הַתְּקַרְבוּת", אָבֶער ווִיסֵן זַאֲלֶסטוּ, דָּאס וואָס מְעַן שְׁפִירֵט ווי מְעַן ווערֵט דַּעֲרוּוִיטֶערֵט – אִיז נָאר צו בְּרַעַנְגֵעֵן דְּעַם מְעַנְטֵשׁ נְעַנְטֶער צוּם אִיבְעֵרְשָׁטן. "וְצָרִיף הַתְּחַזְקוֹת גְּדוֹל מְאֹד לְכָלִי לְפַל בְּדַעְתּוֹ, חַס וְשָׁלוֹם", און מְעַן דַּאָרף זִיין זִייעַר שְׁטַאָרַק נִישֵׁט צוּ בַּאֲקוּמֵעֵן חֲלִישוֹת הַדַּעַת, "כְּשֶׁרֹּאָה שְׁעוֹבְרִים

עָנָה וְאָמַר: דְּעַר הִיילִיגֶער רְבִי הָאֵט גַּעֲזַאָגֵט, עַס שְׁטִיט אִין תְּהִלִּים (תְּהִלִּים לא, כח): חִזְקוּ וְאִמְצוּ כָּל הַמִּיחָלִים לַה', שְׁטַאָרַקֵט זִיף אַלֶע וואָס הָאָפֵן צוּם אִיבְעֵרְשָׁטן, "כָּל הַמִּיחָלִים" דִּיקָא, דְּעַר פֶּסוּק כַּאֲפֵט אָן דוֹקָא דְּעַם לְשׁוֹן 'כָּל הַמִּיחָלִים', אַלֶע וואָס הָאָפֵן, אָפּלוּ אַם אִינְכֶם זוֹכִים לְשׁוּם קְדוּשָׁה וְעִבּוּדָה חַס וְשָׁלוֹם, אַז אָפּילוּ אַ מְעַנְטֵשׁ זַעַט אַז עַר אִיז נַאָכְנִישֵׁט זוֹכָה צוּ קִיין שׁוּם קְדוּשָׁה און עִבּוּדָה, רַק מִיחָלִים לְבַד, נָאר עַר הָאָפֵט, עַר ווִיל, עַר בְּעַנְקֵט זִיף, אָף-עַל-פִּי-כֵן חִזְקוּ וְאִמְצוּ, זַאל עַר זִיף שְׁטַאָרַקֵן און זִיף דַּעֲרַהֲאֲלֵטן, וְאַל תְּפָלוּ מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעוֹלָם, און נִישֵׁט אַרְאֵפּ פֶּאָלֵן פּוֹן קִיין שׁוּם זַאָף, יְהִיָה אִיף שְׁיִהְיָה, זַאל זִיין וואָס עַס זַאל נָאר זִיין, כְּמִבְּאֵר מִזָּה בְּדַבְּרִינוּ כְּמָה וְכְמָה פְּעַמִּים (עִיין לְקוּטִי תַנְגַּן סִימָן מח), אַזוֹי ווי עַס שְׁטִיט שׁוִין אִין רְבִינִים סֶפֶרִים.

זיין א צווייטן? איך אליינס דארף נאך תשובה טון, איך אליינס דארף דאך רחמי שמים צו זיין אן ערליכער איד? 'אך-על-פי-כן יחזק את חברו, פון דעסט וועגן - זאגט דער רבי - זיי מחזק דיין חבר, קוק נישט אויף דיר, אפילו דו אליינס קענסט נאכנישט דינען דעם אייבערשטן, אבער דיין חבר קענסטו מחזק זיין, פי את חברו בקל יותר לחזק מלחזק את עצמו, ווייל עס איז גרינגער צו מחזק זיין א צווייטן, זאגן פאר א חבר: "ברודער שטארק זיך", "זאלסט וויסן אז עס וועט אריבער גיין", ווי זיך אליינס מחזק זיין, פי אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים (ברכות ה:), ווייל ווען א מענטש איז איינגעשפארט אין תפיסה, זאל ער זיין ווי געלונגען ער זאל נאר זיין, קען ער זיך אליינס נישט אויסלייזן, א צווייטער מוז אים אויסלייזן, די זעלבע זאך איז מיט זיך מחזק זיין אין עבודת השם, איז גרינגער פאר א מענטש צו מחזק זיין אנדערע, ווי זיך אליינס.

פי אין רעה גדולה מנפילה, עס איז נישט דא קיין ערגערע זאך ווי אראפ פאלן.

כמה וכמה ימים ושנים שהוא מתנגע ביגיעות גדולות בשביל עבודות השם", פון וואס מען זעט ווי עס גייען אריבער אזויפיל טעג און זאך וואס מען מוטשעט זיך מיט שווערע עבודות, "ויעדין הוא רחוק מאד", און מען איז נאכאלץ זייער ווייט, "ולא התחיל כלל לכנס לשערי הקדשה", מען האט נאך בכלל נישט אנגעהויבן אריינקומען צו די קדושה].

דער רבי טייטשט אויס דעם פסוק, אז דעריבער כאפט דער פסוק אן דעם לשון: "כל המיחלים", ווייל ווען מען וויל ווערן אן ערליכער איד מוז מען זיך מחזק זיין און וויסן אז עס גייט נישט גיין אין איין מינוט, מען דארף קודם אריבער גיין אלע סארט חלישות הדעת און אלע בלבולים, מען דארף זיך שטארקן נישט צו ווערן צעפאלן און טראכטן 'עס איז נישט פאר מיר', נאר ווייטער האפן, בענקען און וועלן.

זאגט דער רבי ווייטער: ויותר ויותר מזה צריך כל אחד ואחד לחזק את חברו, נאכמער דארף יעדער מענטש מחזק זיין זיין חבר, ווען ער זעט ווי ער הייבט אן צו דינען דעם אייבערשטן, לבל יפל בדעתו משום דבר שבעולם, אז ער זאל נישט ווערן צעפאלן פון קיין שום זאך. ואפילו אם הוא יודע בעצמו שהוא כמו שהוא, אפילו דער מענטש טראכט 'איך קען דען מחזק

דַּעַר רַבִּי טַיִטְשֵׁט עִם אַרְיִין אִין דִּי וואַכְעֵדִיגֶע סַדְרָה

וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל לַעֲנִין מִלְחָמָה הַגְּשָׁמִיּוֹת עַל פְּסוּק: "אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרָצוּ" וְכוּ' (דְּבָרִים כ, ג) אֵל תִּירָאוּ מִשְׁפַּעַת הַקְּלָגָסִים וְאֵל תַּעֲרָצוּ מִקּוֹל הַקְּרָנוֹת וְכוּ', עִם שְׁטִיט אִין פְּסוּק (דְּבָרִים כ, א): "כִּי תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל אֵיבֶךָ וְגו'", אוֹיֵב דוּ וְעַסְט אַרְוִיס גַּיִן צוּ פִירָן אַ מִלְחָמָה אוֹיֶף דַּיִן פִּינֵט, רוֹפֵט דַּעַר כֹּהֵן מְשׁוּחַ מִלְחָמָה אוֹיס (שם, פְּסוּק ג): "אַתֶּם קְרָבִים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אֵיבֵיכֶם", עֵטְס דַּעַרְנֶענטֶערט זיך צוּ דִי מִלְחָמָה אוֹיֶף עֲנַקֶערע פִּינֵט, זאַלט עֵטְס וויסן: "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם", עֲנַקֶער האַרץ זאַל נישט שְׁוואַך ווערן, "אֵל תִּירָאוּ", עֵטְס זאַלטְס נישט מוֹרָא הָאֲבֹן, "וְאֵל תַּחֲפֹזוּ", עֵטְס זאַלטְס זיך נישט דַּעַרְשֶׁרעקן, "וְאֵל תַּעֲרָצוּ מִפְּנֵיהֶם", און נישט ווערן צַעבֶראַכֵן. זאַגן דַּעַרְוִיף דִי הַיִּלְיֶגֶע חֲכָמִים (סוֹטָה מב.) עַר הָאֵט זַי אַנְגֶעזאַגט זַי זאַלן נישט ווערן שְׁוואַך און דַּעַרְשֶׁרעקן פון דִי גַרִידֶער פון זַייעֶרע פֶּערד וואס קומען אָן צוּ דִי מִלְחָמָה, און נישט מוֹרָא הָאֲבֹן פון דִי גַרִידֶער פון זַייעֶרע פֶּערד וואס פּאַנצֶערס וואס קלאפן אַינס אויפֿן אַנדֶערן, און זיך נישט דַּעַרְשֶׁרעקן פון דִי גַרִידֶער פון זַייעֶרע שׁוֹפְרוֹת וואס זַי בלאַזן מיט דַּעַם הוֹיף, און נישט ווערן צַעבֶראַכֵן פון זַייעֶרע גַעשֶׁרִיעֶן ווען זַי גַרִיטן זיך צוּ דִי מִלְחָמָה.

זאַגט דַּעַר הַיִּלְיֶגֶער רַבִּי, אַזוֹי ווי דַּאָס אִיז בִּי אַ גְּשָׁמִיּוֹת־דִּיגֶע מִלְחָמָה, אַז מַעַן זוכט אַרְיִין צוּ וואַרפֿן דַּעַם שׁוֹנָא אִין אַ פַּחַד, און דוּרף דַּעַם אַנטלויפֿן זַי, און מַעַן דאַרף זיך שְׁטאַרקן נישט צוּ ווערן דַּעַרְשֶׁרעקן, דַּאָס זַעלְבֶע זאַך אִיז מיט דִי רוח־נְיִוֹת־דִּיגֶע מִלְחָמָה, דַּעַר יֵצֵר הָרַע זוכט אַרְיִין צוּ וואַרפֿן דַּעַם מַעַנְטֵש עַר זאַל ווערן שְׁוואַך און דַּעַרְשֶׁרעקן, שְׁכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עוֹבְרִים עַל מִי שֶׁחָפֵץ לְכַנֵּס בַּעֲבוּרַת ה', שְׁפַמָּה מִינֵי מִלְחָמוֹת וּפְחָדִים וְשַׁפַּעַת הַקְּלָגָסִים וְקוֹל הַקְּרָנוֹת וְכוּ' וְכוּ' עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד (וּכְמַבָּר בְּדַבְרֵינוּ מִזֶּה בְּסֵפֶר לְקוּטֵי הַלְכוֹת בַּיּוֹרָה דַּעַה, הַלְכוֹת גְּלוּת, הַלְכָה ג, אוֹת ט), ווער עַס וויל אַנְהַיִיבן דִּינֶען דַּעַם אַיבֶּערֶשֶׁטן, גַיט אַרִיבֶער אִין מַח, דִי אַלֶּע 'שַׁפַּעַת הַקְּלָגָסִים' און 'קוֹל הַקְּרָנוֹת' וְכוּ', וְצָרִיף לַעֲמֹד עַל עַמְדוֹ, לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ בְּשׁוּם אֶפֶן בַּעוֹלָם, וּלְצַפּוֹת לִישׁוּעָה תְּמִיד, און דַּאָס אִיז דַּעַר נְסִיּוֹן פּוֹנֵעַס מִלְחָמָה, אַז דַּעַר מַעַנְטֵש זאַל נישט שְׁוואַך ווערן, נישט מוֹרָא הָאֲבֹן, זיך נישט דַּעַרְשֶׁרעקן און נישט ווערן צַעבֶראַכֵן פון דַּעַם, נָאֵר וואַרְטֵן אוֹיֶף אַ יְשׁוּעָה, וְלְבָלִי לְהַתְּרַחַק וְלָנוֹס מִמֶּנּוּ יַתְבַּרְךָ חַס וְשְׁלוֹם, נישט אַוועק צוּ גַיִן פּוֹנֵעַס אַיבֶּערֶשֶׁטן, און נישט אַנטלויפֿן פּוֹנֵעַס אַיבֶּערֶשֶׁטן חַס וְשְׁלוֹם.

עם גייט מיך נישט...

דער אייבערשטער העלפן דו וועסט צום סוף זוכה זיין צו קדושה.

וּכְמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סוטה מד:): אַזוֹי ווִי חֲכָמֵינוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה זָאָגֵן, לְעֲנִיָן מִלְחָמָה שֶׁתַּחֲלַת מִפְּלֵה נִיסָה, רַחֲמָנָא לְצַלָן, אַז דּוֹרְךָ שְׁרַעַק אֲוֹנְעַק לִויִפֵן פֶּאָרְלִירְט מְעַן דִּי מִלְחָמָה, כִּי: אָנָה מִפְּנֵיךָ אֲבָרַח, אֲוֹן ווִי אִיז שְׁיִיךְ אֲוֹנְעַק צוֹ לִויִפֵן פּוֹנְעֵם אִיִּבְעֶרְשֶׁטֶן, אַם אָסַק שְׁמַיִם שָׁם אָתָּה, אַז אִיךְ וועל אַרױפֿגױן אִין הַיָּמַל - בִּיסְטוֹ דָּאָרְט רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּפֶשׁ וְכוּ' (תהלים קל"ט), אַז אִיךְ וועל זיך בַּאֲהַלְטֵן אִין תְּהוֹם - בִּיסְטוֹ ווִיִּטְעֶר דָּאָרְט רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכֹל מְקוֹם, דְּעַר אִיִּבְעֶרְשֶׁטֶר גַּעפִּינְט זיך אִיבְעֶרְאַל. כִּי צְרִיכִין לְהִיּוֹת עֲקֻשָׁן גְּדוֹל בְּעַבּוֹדַת ה', מְעַן דָּאָרְךָ זִיין אַ גְּרוֹיִסְעֶר עֲקֻשָׁן ווען עֵס קוֹמַט צוֹ דִּינְעֵן דְּעַם אִיִּבְעֶרְשֶׁטֶן, פֶּמְבָאָר בְּדַבְּרֵינוּ עֵינִ שָׁם (לקוטי תנ"גא מ"ח).

אַפִּילוֹ עֵס קוֹקֵט אִוִּים אַזוֹי מְאַדְנַע אַז אִיךְ זָאל נָאָךְ קַעַנְען זוכה זיין צו קדושה און ווערן א צדיק, אִיךְ שְׁפִיר ווִי אִיךְ בֵּינִ שׁוִין אַ פֶּאָרְפֶּאַלְענְעֶר, אִיךְ קַעַן נִישֶׁט, קִינְעֶר דָּאָרְךָ מִיךְ נִישֶׁט, מְעַן הָעֵרֶט מִיךְ נִישֶׁט אִוִּים, אִיךְ שְׁפִיר ווִי אִיךְ טאַפּ אַ וואַנט, אִיךְ שְׁפִיר ווִי אִיךְ גִּי אִין דִּי פִּינֶסְטֶעֶר, ווִיפִיל אִיךְ פֶּרוֹבִיר גִּיִט עֵס מִיךְ נִישֶׁט, אִיךְ ווִיל זִיין אַ פֶּשׁוּט'עֶר אִיד, אִיךְ ווִיל לְעֶרנְען, אִיךְ ווִיל דָּאָנוּענְען, אִיךְ מֵאָךְ יַעֲדֵן טאַג אַפּ פּוֹן פֶּרִיש צוֹ זִיין אַן עֲרְלִיכֶעֶר אִיד, צוֹ זִיין וואוֹוִיל, אֲוֹן עֵס גִיִט מִיךְ נִישֶׁט... זאַגט אַבְעֶר דְּעַר רַבִּי: לַאֲזוֹ נִישֶׁט אַפּ דִּיין עַבּוֹדַת הַשֵּׁם, לַאֲזוֹ נִישֶׁט אַפּ דִּיין רַצוֹן צוֹ זִיין גוֹט, גִי יַעֲדֵן טאַג הַתְּבוּדוֹת, בַּעַט דְּעַם אִיִּבְעֶרְשֶׁטֶן: "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אִיךְ ווִיל זִיין אַן עֲרְלִיכֶעֶר אִיד", "רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אִיךְ ווִיל אִוִּיךְ דָּאָנוּענְען, אִיךְ ווִיל אִוִּיךְ לְעֶרנְען, אִיךְ ווִיל אִוִּיךְ זוכה זיין צו זיין אַ צדיק, אִיךְ ווִיל אִוִּיךְ זוכה זיין צו אַלֶע קְדוּשׁוֹת", וועט

דא לייגט דער רבי צו א וויכטיגע זאך

וּכְשִׁיזְכָּה לְבָלִי לְהַפִּיל אֶת חֲבֵרוֹ, ווען אַ מְעַנְטֶשׁ אִיז זוכה צו מְחַזֵּק זיין אַ חֲבֵר עַר זָאל נִישֶׁט פֶּאַלֵן, אַף-על-פִּי שְׂיַדַע בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא רְחוּק מְעַבּוֹדָתוֹ, אַפִּילוֹ דְּעַר מְעַנְטֶשׁ אִיז נָאָךְ ווִיִּט פּוֹנְעֵם אִיִּבְעֶרְשֶׁטֶן, אַדְרַבָּא יִחַזְקוּ בְּכֹל מִינֵי הַתְּחַזְקוֹת, ויחיהו

וּכְשִׁיזְכָּה לְבָלִי לְהַפִּיל אֶת חֲבֵרוֹ, ווען אַ מְעַנְטֶשׁ אִיז זוכה צו מְחַזֵּק זיין אַ חֲבֵר עַר זָאל נִישֶׁט פֶּאַלֵן, אַף-על-פִּי שְׂיַדַע בְּעַצְמוֹ שֶׁהוּא רְחוּק מְעַבּוֹדָתוֹ, אַפִּילוֹ דְּעַר מְעַנְטֶשׁ אִיז נָאָךְ ווִיִּט פּוֹנְעֵם אִיִּבְעֶרְשֶׁטֶן, אַדְרַבָּא יִחַזְקוּ בְּכֹל מִינֵי הַתְּחַזְקוֹת, ויחיהו

אויף ווערן אן ערליכער איד.

אזוי ווי דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק א', סימן קפד), ווען מען רעדט צו א צווייטן דבורי התחזקות - ווערט

אן אור ישר און אן אור חוזר; דאס הייסט אז אפילו עס גייט נישט אריין אין יענעמיס אויער, דאך ווערט אן אור חוזר און דער מענטש אליינס ווערט שטארק מחוזק.

אלע צדיקים זענען דאס אריבער

אזוי ווי מיר האבן געהערט פון זיי אליינס, "שנדמה להם", אז עס האט זיך זיי געדאכט, "שהשם יתברך אין מסתכל ופונה אליהם כלל", אז דער אייבערשטער קוקט נישט אויף זיי און דארף זיי נישט, "מחמת שראו", ווען זיי האבן געזען, "שזה זמן רב", אז נאך אזא לאנגע צייט, "שהם מבקשים", וואס זיי בעטן, "ויגעים", און פלאגן זיך, "ויעושים ועובדים עבודת השם יתברך", און טוען עבודת השם, "ויעדין הם רחוקים מאד מאד", זענען זיי נאכאלץ זייער ווייט, "ואלו לא היו מחזקים עצמן מאד", און ווען זיי וואלטן זיך נישט געשטארקט, "לבלי להסתכל על זה", נישט צו קוקן אויף די אלע זאכן, "היו נשארים במקומם הראשון", וואלטן זיי געבליבן ווי ביים אנהויב, "ולא היו זוכים למה שזכו", און זיי וואלטן נישט זוכה געווען צו ווערן צדיקים.

רבי נתן האט אמאל געשמועסט מיט אנשי שלומינו דבורי התחזקות, ער האט זיי מחזק געווען זיי זאלן זיך

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: מען זעט אין 'גשמיות' אז א מענטש איז זיך נישט אזוי שנעל מייאש, אפילו א מענטש האט פרובירט איין מאל צו מאכן א געשעפט און עס איז נישט געגאנגען, וועט ער זוכן צו מאכן א צווייטע סארט געשעפט, אבער ווען עס קומט צו 'רוחניות' - טראכט דער מענטש: 'נע, עס איז נישט פאר מיר, עס איז נאר געמאכט פאר די חשוב'ע אידן...' פארוואס זאלסטו דאס זאגן?! קענסט אויך זוכה זיין. בעט דעם אייבערשטן און בענק צום אייבערשטן, דער רבי האט בפירוש געזאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק ב', סימן מח): "וכל הנ"ל", און אלעס וואס מיר האבן פריער דערמאנט, "עבר על כל הצדיקים", איז אריבער אויף אלע צדיקים; אלע צדיקים האבן געשפירט אין אנהייב ווי מען דארף זיי נישט, מען הערט זיי נישט אויס, און עס גייט זיי נישט, וויפיל מאל זיי האבן זיך מקבל געווען א גוטע קבלה איז עס נישט געגאנגען, "כאשר שמענו מפיהם בפרוש",

פארנוואס איז דער הייליגער רבי געווען דער הייליגער רבי? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! און פארנוואס בין איך וואס איך בין? ווייל איך האב די מאס התחזקות! זעט מען פון דעם אז דער עיקר איז 'זיך דערהאלטן', נישט ווערן דערשראקן פון גארנישט, ווייל אויף אלע צדיקים איז איבער געגאנגען וואס איז איבער געגאנגען, און נאר ווייל זיי האבן זיך דערהאלטן זענען זיי צוגעקומען צו זייערע מדריגות.

דערהאלטן מיט אלע כוחות אפילו עס גייט נישט ווי מען וויל וכו'; אינמיטן האט זיך רבי נתן צופייערט און געזאגט: "פארנוואס איז רבי שמעון בן יוחאי געווען רבי שמעון בן יוחאי? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! פארנוואס איז דער אר"י הקדוש געווען דער אר"י הקדוש? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות! פארנוואס איז דער בעל שם טוב הקדוש געווען דער בעל שם טוב הקדוש? ווייל ער האט געהאט די מאס התחזקות!

ווער איז דער געוואונער?

א פאטש פונעם יצר הרע, עס איז אים געלונגען מיך אראפ צו ווארפן, איך האב פוגם וואס איך האב פוגם געווען, איך בין דורכגעפאלן וואו איך בין דורכגעפאלן, וועל איך אים צוריק געבן א פאטש, איך וועל זיך נאכאמאל אויפהייבן, זאל זיין וואס עס זאל נאר זיין.

א מענטש מוז זיך שטארקן, אפילו דער יצר הרע קומט נאכאמאל און נאכאמאל, וועל איך זיך אויפהייבן נאכאמאל און נאכאמאל. ווען צוויי מענטשן קריגן זיך, מען שלאגט זיך איינער דעם צווייטן, ווער איז דער געוואונער? דער וואס געבט דעם לעצטן פאטש; אז איך האב געכאפט

דער רבי וועט אונז מתקן זיין

אז ראש השנה קען ער יעדן איינעם העלפן, ער קען אונז אלע מתקן זיין, אפילו וועם ער קען נישט א גאנץ יאר מתקן זיין (חיי מוהר"ן, סימן תז).

בפרט אז מיר גרייטן זיך יעצט מיטן אייבערשטנס הילף צו פארן צום הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, וועט אונז דער רבי מתקן זיין, אזוי ווי דער רבי האט אונז מבטיח געווען

דער עונש פון גלגול

מענטשן פֿרעגן: 'היי יאר פֿארט מען אויף אויף ראש השנה קיין

דא, איך וויל נישט דעם עונש פון גלגול", ווען מען שטייט פארן בית דין של מעלה זאל מען זאגן פארן בית דין של מעלה אז מען איז גרייט צו נעמען אויף זיך אלע שטראפן, אלע גיהנום'ס - אבי נישט צו דארפן נאכאמאל אראפ קומען בזה העולם, "מיט דעם אלעם" - האט רבי נתן געזאגט: "אויב מען וועט מיר געבן די מעגליכקייט נאכאמאל צו קענען גיין צום רבינ'ס ציון וועל איך ענדערש אראפ קומען נאכאמאל אויף די וועלט, אבי צו זיין ביים הייליגן רבינ'ס ציון".

אומאן? - מען קען זיך נישט פארשטעלן וואס עס מיינט זיין ביים הייליגן רבינ'ס ציון, רבי נתן האט געזאגט: "דער עונש פון מגלגול ווערן, דארפן נאכאמאל אראפקומען אויף די וועלט - איז זייער א גרויסער עונש, מען קען זיך נישט פארשטעלן די צער און יסורים וואס א נשמה מאכט מיט ווען מען שיקט איר אראפ נאכאמאל אויף די וועלט", דער רבי האט געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תמו) מען זאל זיך עקשנ'ען אויבן אין הימל ביים בית דין של מעלה און זאגן: "עקט מיט מיר

דער וועג ווי אזוי מען ברענגט א גליסטעניש

זעט מען פון דעם אז אויף יעדע גוטע זאך שיקט מען אונטער מניעות, שוועריקייטן, איז דאך זיכער אז אויף אזא הייליגע זאך ווי קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה וועט אויך אונטער קומען שטערונגען, דארף מען שוין מאכן אן חכמה, מען זאל טאקע אַנקומען צום רבי'ן און דורך ברעכן אלע מניעות. בעט דעם אייבערשטן: "רבונו של עולם העלה מיר איך זאל אַנקומען קיין אומאן אויף ראש השנה, איך וויל זוכה זיין צו זאגן די צען קאפיטלעך תהלים ביים רבינ'ס ציון, איך זאל זיך קענען אויסגיסן דאס הארץ ביים רבי'ן, און דער רבי זאל מיר מתקן זיין".

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן סו): יעדע גוטע זאך וואס א מענטש דארף טון, צום ביישפיל פארן צום צדיק, אדער אנדערע גוטע זאכן וואס מען דארף טון, ברענגט מען אים פון הימל א גליסטעניש אז ער זאל וועלן טון די זאך, און די וועג ווי אזוי מען ברענגט א גליסטעניש פארן מענטש איז דורך דעם וואס מען האלט אים אפ, מען שטערט אים ער זאל נישט קענען טון די גוטע זאך, דאס טוט מען פארן מענטש ווייל מען וויל ער זאל מער און מער גליסטן צו די זאך, ווייל ווען מען וויל עפעס טון און מען קען עס נישט טון - דאס מאכט אז מען זאל עס נאך מער וועלן טון.

טױזנט הַתְּחִלּוֹת אֵין אֵיין טאַג

נַע עֵס אַיז נישט פֿאַר מיר, - נאַר עֵס אַיז יא פֿאַר מיר! אַיף גיי נאַכאַמאַל װעלן זיין אַ צדיק, אַיף גיי נאַכאַמאַל זיף נישט אױפֿרעגן, אַיף גיי נאַכאַמאַל װעלן, אַיף גיי נאַכאַמאַל פֿענקען דיך צו דינען אפֿילו עֵס גייט מיר נישט, װעט דער אַייבערשטער הַעלפֿן מען װעט זוכה זיין צו זיין גרויסע צדיקים.

דער אַייבערשטער זאל הַעלפֿן מיר זאלן פֿאַלגן דעם רבי׳ן, װעלן מיר האָבן אַ שיינע לעבן, אַמן.

דער אַייבערשטער זאל הַעלפֿן מען זאל נישט אױפֿגעבן, נאַר נאַכאַמאַל אַנְהייבן מיט אַ פֿרישקייט. דער רבי האט דערציילט אַז אֵין זיינע יונגע זאָרן האט ער געמאַכט ״טױזנט הַתְּחִלּוֹת אֵין אֵיין טאַג״, הַלְנֵאִי זאלן מיר כאַטש אֵיין מַאל אַ טאַג זיף נאַכאַמאַל פֿאַנייען, נאַכאַמאַל אַפֿמאַכן צו װעלן זיין אַן ערליכער איד, נאַכאַמאַל װעלן אַינזינען האָבן דאס דאווענען, נאַכאַמאַל װעלן היטן די אױגן, און נישט טראַכטן

בנשיאות הראש ישיבה שליט"א		כולל היכל הקודש
<p>הַתּוֹדָה וְהַבְּרָכָה לִידִידֵינוּ הַיְקָר ר' מַרְדְּכַי אֶהֱרֵן הַיִּלְפְּרִין הַיִּי שנרב סכום הגון לכולל</p>		